

Virve Saar

MINU LEELO

Kaanel kasutatud foto:

Image by Tobias Hämmer from Pixabay

Teksti ja illustratsioonide autor: Virve Saar

Toimetaja: S. Rattiste

Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

Teose sisu eest vastutab autor

© Kõik õigused kaitstud

© Autor Virve Saar 2024. Kõik õigused kaitstud

Ühtegi selle raamatu osa ei ole lubatud ilma autori kirjaliku loata kasutada ega graafilisel, elektroonilisel, mehaanilisel või mõnel muul viisil reprodutseerida, välja arvatud lühikeste tsitaatidena ja koos korrakohaste viidete artikkelites ja ülevaadetes.

www.virvesaar.ee

ISBN: 978-9916-754-05-4

Pärnu 2024

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu

www.fil.ee

See teos on kirjutatud tõsielusündmuste põhjal, nimed on väljamõeldud.

Sisukord

MATUS	9
LAPSEPÕLV	21
NOORUS	33
UUS ELU	49
VABADUSE HIND	59
HAIGLAS	81
KALLIS KODU	91
UUED ARENGUD	103
TAGASI KODUS	121
NÕIARING	135
PUHKUS	145
TÄNUSÕNAD	155
AUTORIST	159

MATUS

See ei saa lihtsalt tõsi olla. See ei mahu mulle pähe. Tema nimi selle hauaplaadi peal. Mees, kes lubas 100aastaseks elada, on läinud, mulla alla maetud juba 63aastaselt. Teadvus ei taha seda omaks võtta.

See juhtus nii äkki. Kuigi olime sellega arvestanud, et nii võib ükskord juhtuda – tema elustiili silma pidades –, oli see ikkagi šokk meie, tähendab tema laste ja minu jaoks, kes ma nende laste ema olen. Mõni päev enne seda olime koos minu sünnipäeva tähistanud ja sellest rääkinud, mis võib juhtuda. See oli nagu ettekuulutus ja mõjus šokina, et nii läkski, nagu rääkisime, ja veel nii ruttu. Toibumiseks kulus terve nädal kuni matusteni.

Jutlustaja kõneleb südamlikult ja ilusasti tema elust ... „põles ereda leegiga!“. Kust ta küll leiab nii ilusaid sõnu? Mees lihtsalt põletas elu, oleks õigem öelda. Päril raske ülesanne oli selle kõne jaoks midagi positiivset leida. Aga ometi on midagi, mis minul juba meelest läinud. Jutlustaja räägib kadunukese eluteest ja noorusest.

Silmad lähevad märjaks. Miks ma küll nutan selle kaabaka pärast? Vaatan oma tütart, kelle näost ei paista

mingeid emotsioone. Ta vaatab täiesti tuimalt, kuidas tema isa põrm auku aetakse. Lähen puistan oma kolm peotäit mulda ja muudkui töinan. Enam ei saa pidama. Neetud emotsioonid! Mida suguselts küll arvama peaks? Endine abikaasa valab pisaraid. Kindlasti peavad mind süüdlaseks, et mees ennast surnuks jõi ...

Viime oma lillesülemid hauale. Päriskena kuhi sai selle väikese hauakünka peale – mehele, kes ise kunagi lilli ei kinkinud. Nüüd sa siis puhkad siin, mu arm!

„Hüvasti, mu armsad, jääge, ärge liialt leinake ...”

Laulavad, raisk! Ja mina nutan. Miks küll? Ei osanud see mees elada. Kuigi ta rikkus ära minu elu, siiski sellist lõppu ma talle küll ei soovinud.

Teen fotosid oma tütre jaoks, temast oma isa haul. Siis on minek. Lahkume vaikides, keegi ei räägi. Kõigil on midagi hingel. Sõnatu rongkäik pudeneb laiali autodesse.

Peielauas vaatame vanu fotosid, mille mehe vana ja väeti ema on kaasa toonud. Nii ta tõesti praegu välja paistab – väike ja küürus, murekoorem on ta maadlgi vaju-tanud. Meenutame meest, kes kunagi oli tore ja armas väike poiss, oma ema lemmiklaps, minu jaoks esimene poiss – päris kena ja sarmikas oli ta siis. Nüüd kõnelevad tema lugu fotod. Meie pulmapildid. Issand küll! Neid ma küll näha ei taha. Sealtmaalt hakkas kõik viltu vedama.

Võtame esimese pitsi lahkunu mälestuseks.

„Mida sa teed?” küsib Leelo, minu tütar, mulle otsa vaadates nõudlikult. Tema suurtest silmadest paistab ääretu kurbus.

„Seda, mida peielauas tehakse,” vastan ma.

Ta on miskipärast pahane minu peale. Ei tea, miks. Selle ajani ei vahetanud me sõnagi. Isegi oma kadunud isaga oli ta tülis viimasel ajal, sest too oli pühendunud pummeldamisele ja ei käinud tal külas. Juba enne matust oli tal tüli oma vennaga. Ta vihastas Ergo peale, kes talle peale pörkas. Siis läks Leelo oma tuppa, pani muusika üürgama ja enam välja ei tulnudki. Minu koputamisele ta ei reageerinud ja telefonile ei vastanud. Mul oli tõsine mure, kuna see juhtus paar päeva enne matust ja ma kartsin, et ta ei tulegi oma isa matusele. Ta oli väga muutunud, ennasttäis ja ülbe jutuga.

Koju tagasi minnes olen nii endast väljas, et ei suuda midagi teha. Võtan kätte oma vana albumi ja vaatan seda. Leian ühe vana foto Leelost, kus ta on pahuras mee-olus, vingus näoga. Mulle kangastub mälu-pilt pahurast tüdrukust, kes oli vaikne ja kinnine. Mõtlen selle peale, et ta võis juba sel ajal haige olla. Lihtsalt, see haigus löi välja siis, kui ta oli 15aastane.

Leelost ma nüüd kirjutangi.

Tütre portree, süsi 1986. a.